

Sygn. akt I C 443/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Manista

Protokolant: sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2017r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...)z siedzibą we W. na rzecz M. P. kwotę 1.817zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 443/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy, w dniu 14 listopada 2016r., (...)z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od M. P. kwoty 8.268,44zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (d. k. 2- 4 – pozew).

W dniu 8 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu M. P., aby zapłacił powodowi (...) z siedzibą we W. kwotę 8.268,44zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu albo wniósł sprzeciw (k. 32 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 grudnia 2016r., sygn. akt I Nc 1551/16).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany M. P. zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu (d. k. 36 – 39 – sprzeciw od nakazu zapłaty).

W piśmie procesowym, w odpowiedzi na doręczony sprzeciw pozwanego, pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie wyrażone w pozwie, wniósł o zasądzenie kwoty 8.268,44zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (d. k. 42- 44 – pismo procesowe strony powodowej).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2001r. M. P. złożył wniosek do (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. o udzielenie pożyczki gotówkowej (d. k. 45 – 46 – kserokopia wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej).

W dniu 21 grudnia 2001r., w Ł., została zawarta umowa pożyczki nr (...), pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. a M. P.. Pożyczka opiewała na kwotę 3.000zł. Oprocentowanie pożyczki, w dniu zawarcia umowy, wynosiło 21,50%, według zmiennej stopy procentowej, w stosunku rocznym. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłacenia całości zadłużenia, wynikającego z umowy pożyczki, w formie 12 rat, płatnych miesięcznie do dnia 21 każdego miesiąca. Pierwsza rata pożyczki płaćta do 21 stycznia 2002r. Raty miesięcznej wynosiła 280,06zł. Wysokość ostatniej raty miesięcznej wynosiła 279,63zł i była płaćta do 21 grudnia 2002r. Strony ustaliły zabezpieczenie pożyczki w formie weksla in blanco. W umowie strony ustaliły także, że koszty ustanowienia zabezpieczenia spłaty pożyczki ponosi pożyczkobiorca. Nadto, pożyczkobiorca oświadczył, że w trybie art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, poddał się egzekucji prowadzonej według przepisów kodeksu postępowania cywilnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez bank obejmującego roszczenia wynikające z umowy pożyczki do kwoty 4.020zł. Zgodnie z postanowieniem umowy, bankowy tytuł egzekucyjny mógł być wystawiony do dnia 21 września 2003r. (d. k. 47 – 48 – kserokopia umowy o pożyczkę nr (...)).

M. P. nie wywiązał się z obowiązku spłaty pożyczki, w terminach wskazanych w umowie o pożyczkę, wobec czego umowa pożyczki została wypowiedziana przed upływem wskazanego w umowie okresu. W konsekwencji (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystawił w dniu 9 czerwca 2003r., bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...), w którym (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. oświadczył i stwierdził, iż na dzień 9 czerwca 2003r., w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie M. P. z tytułu umowy pożyczki numer (...) z dnia 21 grudnia 2001r., w wysokości 4159,83zł, na które składa się: kwota pieniężna w wysokości 3.000zł z tytułu nie spłaconego od dnia 21 grudnia 2001r. do dnia 21 grudnia 2002r. kapitału, kwota pieniężna w wysokości 342,08zł z tytułu nie spłaconych od dnia 21 grudnia 2001r. do dnia 21 grudnia 2002r. odsetek umownych, kwota pieniężna w wysokości 817,75zł z tytułu nie spłaconych od dnia 21 stycznia 2002r. do dnia 9 czerwca 2003r. odsetek karnych oraz dalsze odsetki ustawowe liczone od kwoty 4159,83zł, począwszy od dnia 10 czerwca 2003r. do dnia efektywnego zaspokojenia wierzytelności Banku. W punkcie III bankowego tytułu egzekucyjnego wskazano, że egzekucja na podstawie niniejszego bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzona będzie na rzecz (...) Bank (...) S.A. W punkcie IV natomiast wskazano, że roszczenia Banku, objęte bankowym tytułem egzekucyjnym wynikają z czynności bankowej oraz są w pełni wymagalne (d. k. 49 – Bankowy Tytuł Egzekucyjny Nr (...)).

Postanowieniem z dnia 26 września 2003r., Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 9 czerwca 2003r., wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. w K. przeciwko dłużnikowi M. P. w zakresie świadczenia pieniężnego, z zastrzeżeniem maksymalnej odpowiedzialności dłużnika M. P. do kwoty 4.020zł (d. k. 10 – 11 załączonych akt I Co 550/03 Sądu Rejonowego w Łęczycy – postanowienie z dnia 26 września 2003r.).

W dniu 8 grudnia 2005r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy wpłynął wniosek wierzyciela (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi M. P. o należność pieniężną, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), z dnia 9 czerwca 2003r., któremu klauzulę wykonalności nadał Sąd Rejonowy w Łęczycy postanowieniem z dnia 26 września 2003r., sygn. akt I Co 550/03.

W dniu 18 sierpnia 2015r., w piśmie procesowym, skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy A. R., pełnomocnik wierzyciela (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika M. P. i obciążenie dłużnika dotychczasowymi kosztami postępowania (d. k. 134 akt załączonych Km 1351/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy A. R. – pismo pełnomocnika wierzyciela).

Na mocy postanowienia z dnia 13 września 2016., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy A. R. ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 303,99zł i w całości obciążył nimi dłużnika M. P. (d. k. 145 akt

załączonych Km 1351/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęczycy A. R. – postanowienie z dnia 13 września 2016r.).

W dniu 8 lipca 2015r. została zawarta umowa przelewu i przeniesienia wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. a (...) z siedzibą we W.. W ramach tej umowy bank sprzedał kupującemu wierzytelności z tytułu należności przysługującej między innymi wobec M. P., a (...) z siedzibą we W. oświadczył, że wierzytelność tę nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie (d. k. 9 – 13 – kserokopia umowy przelewu i przeniesienia wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji).

W dniu 21 października 2016r. (...)z siedzibą we W. skierował do M. P. informację, że posiada dług wynikający z umowy z dnia 21 grudnia 2001r. W piśmie podano, że spłata w całości zadłużenia w kwocie 8.445,41zł do dnia 28 października 2016r. lub podpisanie porozumienia ratального spowoduje, że fundusz odstąpi od działań zmierzających do wyegzekwowania długu z wykorzystaniem przymusu państwowego (d. k. 14 – kserokopia pisma dnia 21 października 2016r.).

M. P. nie zapłacił na rzecz (...) z siedzibą we W. żądanej kwoty pieniężnej (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej w pełni wiarygodnego materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, albowiem, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów, a nadto dotyczyły one okoliczności bezspornych między stronami postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego M. P. jest zobowiązanie spełnienia świadczenia pieniężnego wynikające z zawartej umowy pożyczki. Jak stanowi przepis art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości. Strony mogą przy tym umownie zastrzec, iż pożyczka ma charakter odpłatny, tzn., iż za korzystanie z kapitału pożyczkobiorca obowiązany jest do zapłaty pożyczkodawcy odsetek w umówionej wysokości.

Poza sporem jest, iż pozwany otrzymał pożyczkę i że nie zwrócił udzielonej mu w ramach pożyczki kwoty pieniędzy. Na skutek umowy o przelew wierzytelności powód (...) z siedzibą we W. nabył przysługującą w stosunku do pozwanego M. P. wierzytelność z tytułu zawartej w dniu 12 grudnia 2001r. umowy pożyczki. Wierzytelność tę nabył w takim zakresie, w jakim przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.. W konsekwencji powód może dochodzić od pozwanego zwrotu należności głównej obejmującej kwotę niespłaconej pożyczki, jak również żądać zapłaty zastrzeżonych w umowie odsetek. W realiach rozpoznawanej sprawy pozwany podniósł jednakże zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509§1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Celem i skutkiem przelewu jest przeniesienie wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (np. przedawnieniem).

Skutek przelewu polega na tym, że zmieniają się jedynie osoby stosunku zobowiązaniowego, a poza tym pozostaje on taki, jaki istniał przed dokonaniem przelewu. W następstwie przelewu, zatem nie może pogorszyć się sytuacja

dłużnika. Dlatego przepis art. 513§1 k.c. przyznaje dłużnikowi prawo zgłaszania wobec nabywcy wierzytelności wszelkich zarzutów, jakie przysługiwały mu przeciwko zbywcy. Zarzuty te jednak - poza zarzutem potrącenia - mogą dotyczyć wyłącznie czynności prawnych i zdarzeń, które nastąpiły do chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Mogą to być zarzuty związane ze źródłem powstania zobowiązania, np. dotyczące wad oświadczenia woli, jak również zarzuty dotyczące czynności prawnych czy też działań i zdarzeń późniejszych, np. dotyczących odroczenia terminu świadczenia, przedawnienia, niewykonania świadczenia wzajemnego.

W orzecznictwie przyjęto, że wstąpienie przez osobę trzecią w prawa wierzyciela nie pogarsza sytuacji dłużnika, ponieważ przysługują mu wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513§1 k.c.). Dotyczy to również zarzutu przedawnienia, które nie ulega przerwaniu wskutek przejścia wierzytelności na inną osobę. Zmiana dotyczy, bowiem strony podmiotowej, a nie treści wierzytelności nabytej przez osobę trzecią (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r., IV CKN 430/01, LEX nr 466006).

Nie ulega zatem wątpliwości, iż pozwany jako dłużnik nie kwestionując cesji wierzytelności może wobec roszczenia powoda, który jest nabywcą wierzytelności, podnieść także zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117§1 i §2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu (art. 118 k.c.) i polega na tym, że wprawdzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego zaspokojenia. Osoba, przeciwko której przysługuje roszczenie może zatem bez ujemnych konsekwencji prawnych odmówić podjęcia zachowania, do którego jest zobowiązana. Sam upływ terminu przedawnienia nie wyklucza ani dobrowolnego spełnienia świadczenia przez zobowiązanego, ani wszczęcia procesu przez uprawnionego, ani wydania wyroku zasądającego, jeżeli pozwany nie powoła się na przedawnienie. Dopiero jeżeli zobowiązany podniesie w procesie zarzut przedawnienia, powództwo musi ulec oddaleniu. Nawet prawomocne oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie nie zmienia jednak tego, iż nadal istnieje roszczenie w postaci naturalnej, do którego ma zastosowanie art. 411 pkt 3 k.c. Podniesienie zarzutu przedawnienia w procesie polega na odmowie zaspokojenia dochodzonego pozwem roszczenia z powołaniem się na przedawnienie bez konieczności wskazywania właściwego przepisu ustalającego termin przedawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., IV CSK 1/07, LEX nr 274225).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności a nawet wszczęto egzekucję.

Przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło bowiem tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Nie ma bowiem żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw, w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności.

Skutki przerwania biegu przedawnienia następowały tylko w relacjach bank – konsument. Skoro bowiem nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, nie mógł wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności i powinien uzyskać odrębny sądowy tytuł egzekucyjny, to nie może on korzystać ze skutków postępowania, w którym nie mógłby wziąć udziału.

Zgodnie z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu

wykonawczego przerywa, na podstawie art. 123§1 pkt 1 w zw. z art. 13§2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03, OSNC z 2005r., nr 4, poz. 58; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD z 2013r., nr 1, poz. 7; z dnia 12 stycznia 2012r., II CSK 203/11, OSP z 2014r., nr 6, poz. 60; z dnia 17 grudnia 2004r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 k.p.c. lub art. 825 pkt 1 k.p.c., albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015r., III CZP 103/14, OSNC z 2015r., nr 12, poz. 137, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003r., II CK 113/02, OSP z 2004r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014r., II CSK 196/14). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824§1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

Jak już wcześniej podniesiono, w przypadku cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509§2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności, nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 2004r., III CZP 9/04, OSNC z 2005r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4; z dnia 19 lutego 2015r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc nabywca wierzytelności, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788§1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, OSNC 2015/12/145, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123§1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824§1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną

wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55).

Powyżej przedstawiona linia orzecznictwa znalazła swoje potwierdzenie w uchwałą z dnia 9 czerwca 2017r., III CZP 17/17, Lex nr 2302761, w której Sąd Najwyższy podniósł, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

W konsekwencji, przerwanie biegu przedawnienia roszczeń banku na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie odnosi skutku wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem. Nabywca wierzytelności nie może bowiem odnosić korzyści z tej części postępowania egzekucyjnego, w której nie może być stroną. Jest to wyjątek od zasady, iż zmiana podmiotowa po stronie wierzyciela nie wpływa na przedawnienie roszczenia. Konkludując, należy stwierdzić, iż w realiach rozpoznawanej sprawy, dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu. Termin spłaty ostatniej raty pożyczki upłynął w dniu 21 grudnia 2002r. Termin przedawnienia wynosi trzy lata. Roszczenie powoda przedawniło się w dniu 22 grudnia 2005r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 14 listopada 2016r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, wobec podniesionego przez pozwanego M. P. zarzutu przedawnienia, na podstawie art. 118 k.c., Sąd oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c., obciążając powoda, jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego. Powód jest stroną przegrywającą sprawę w całości, albowiem powództwo podlegało oddaleniu. Na zasądzoną kwotę 1.817zł złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 1800zł, ustalone na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. (Dz. U. z 2015r, poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.